

DAGMAR BACH

ŠKORICA, RANDENIE A NOVÉ TRAPASY

DAGMAR BACH

ŠKORICA,
RANDENIE
A NOVÉ TRAPASY

DAGMAR BACH

ŠKORICA, RANDENIE A NOVÉ TRAPASY

Preložila Klaudia Gápa Dyttertová

YOLi

Dagmar Bach
ZIMT UND ZURÜCK

Originally published as “Zimt und zurück”
© Fischer Kinder- und Jugendbuchverlag GmbH,
Frankfurt am Main, 2017
Lic.: Agentur Dr. Ivana Beil, D - 69469 Weinheim
Cover design © by Inka Vigh
Translation © 2025 by Klaudia Gápa Dyttertová
Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0421-4

Venujem Silke

*a všetkým starším súrodencom, ktorí naučili
svojich mladších bračekov a sestričky čítať
oveľa skôr, než začali chodiť do školy.*

Prédhovor

Do tváre mi udrel prudký vietor, zľakla som sa a potkla.

Čo sa to deje? Neležala som ešte pred sekundou vo svojej mäkučkej posteli?

Lenže zrazu som stála na našej mestskej lúke, v podstate uprostred noci a úplne sama.

Nemala som ani najmenšie tušenie, prečo som tam.

No tak moment...

Keď som to pochopila, srdce sa mi rozbúšilo o preteky. Stálo ma veľa síl, aby som nezačala rumázgať.

To musí byť len zlý sen!

Naozaj som sa znova premiestnila do paralelného sveta!

Ostávalo mi len dúfať, že sem vietor čoskoro priveje vôňu škoricových slimákov a ja sa rýchlo premiestnim naspäť.

Preč z tela môjho druhého ja, naspäť do môjho ozajstného života.

Azda moje druhé ja zatiaľ nestihne vystrojiť nejakú neplechu...

1.

Ohlušujúce fanfáry ma doslova katapultovali z postele. Srdce mi bilo ako šialené, zatiaľ čo kdesi blízko mňa slávnostne zazneli prvé takty v podaní Londýnskeho symfonického orchestra.

Teda skôr v podaní mojej mamy.

„God save our gracious Queen...“ ozývalo sa celým domom tak nahlas, že by to zobudilo ešte aj spiaceho hrocha.

Ách, čo sa to...?

Pretrela som si oči a snažila sa prebrať.

„Send her victorious,“ vzlietol jej hlas do ešte vyššej polohy. „Dofrasa, glorious, long to reign over us, God save – och nie!!!“

Pri mame som bola zvyknutá na kadečo, takže keď si uprostred noci vypeckovala anglickú hymnu, nepovažovala som to za nič mimoriadne.

Ale že si ju pospevovala s nesprávnym textom?

To už bolo predsa len trochu čudné.

Pri pohľade na budík som bola okamžite v pozore.

Dokelu! Už dávno nebola hlboká noc, ale niečo po ôsmej! A ja som musela ako naschvál práve v toto ráno zaspať! Pritom som bola *ja* tá, ktorá včera večer prehovorila mamu, aby sme tortu na narodeninovú oslavu dokončili až dnes, lenže čochvília budú pred dverami stáť hostia a môj priateľ Konstantin, ktorého som, logicky, pozvala tiež a...

V panike som vhupla do svojich plyšových papučiek, ktoré vyzerali ako mohutné tigrie laby, rozrazila som dvere svojej izby a za slávnostného zvuku „Not in this land alone“ som popri stene preklzla do obrovskej kuchyne v našom *Bed & Breakfast*.

Trvalo mi niekoľko sekúnd, kým sa mi podarilo spracovať celú scénu, ktorú som mala pred očami.

Mama pobehovala po miestnosti ako bezhlavá sliepka, bosá, oblečená v čipkovanej nočnej košeli bielej farby, s maskou na spanie založenou na hlave. Vyzerala minimálne tak zmätene, ako som sa práve cítila ja.

Prešla som k reprákom a znížila hlasitosť, aby sme sa počuli. Boh určite mohol ochraňovať kráľovnú aj vtedy, keď bude hudba trochu tichšie.

„Ach, Vicky,“ nariekala mama, kým zo zásuvky pod sporákom s roztrasenými rukami vyťahovala dva hrnce, ktoré potom hlučne plesla na varnú dosku. „Neviem, kde mi hlava stojí. O dve hodiny to vypukne a ja ešte nie som ani oblečená, narodeninová torta nie je dokončená, vonku nie je prestretý jediný stôl, nieto ešte vyzdobený, a to som chcela naaranžovať na stoly ešte

zopár kytíc z tých krásnych bielych hortenzií, lenže nestíham urobiť ani len polevu na tú prekliatu tortu...”

„Mami!“

„Ešte treba vyniesť von aj telku a vytiahnuť všetky tie káble a pripraviť stoly na občerstvenie a –“

„Mami! Len pokoj,“ zopakovala som a z tváre som si odhrnula pricapnuté vlasy.

„Ale sú to jej narodeniny!“ Mama fňukala, zatiaľ čo sa zúrivo prehrabávala v chladničke. „To si predsa nezaslúži.“

Podme na to, Vicky! Dýchaj zhlboka!

„Mami, spolu to zvládneme,“ chlácholila som ju. „Určite si si napísala nejaký zoznam úloh, ktorý teraz jednoducho prejdeme bod po bode.“ Nebola som o tom až taká presvedčená, ale to je fuk, pretože naše oslavy boli vždy trochu... nezvyčajné. Takže som nevidela žiadny dôvod na paniku.

„Ty si anjel,“ ozvala sa mama a so zúfalo-hysterickým povzdychom sa mi hodila okolo krku. „Záleží mi na tom, kvôli nej.“

„Som si istá, že to ocení,“ odpovedala som a odťahla sa od mamy prv, než ma stihla rozpučiť. „Takže, čo nám zaberie najviac času?“ Schmatla som zoznam úloh, ktorý ležal na kuchynskom stole. „Poleva na tortu. Okej, tak začnime s ňou.“

„Ty môj anjelik,“ zopakovala mama, odťarbala sa po kuchyni k šuplíku so sladkosťami a pustila sa hľadať čokoládu na polevu.

Ja som si zatiaľ preštudovala zoznam. „Dobre teda, ty pripravíš čokoládu a rozotrieš ju na tortu, to ti ide lepšie ako mne.“ Jemná motorika nebola moja silná stránka, najmä nie krátko po zobudení. „Ja zatiaľ povynášam výzdobu, vázy na kvety a všetok riad.“

„Môj drahý anjelik,“ mumlala si mama ako nejakú mantru a ja som sa pobrala do pivnice po kartónové škatule s vlajočkami a girlandami, ktoré som zanesla do záhrady.

Keď som sa vrátila, mama už nebola v kuchyni sama. Práve tam prišli starí rodičia, ktorí sa očividne túlili kdesi po vonku.

„Kdeže ste boli?“ spýtala som sa ich, kým som pátrala po vhodných vázach na kvety.

„Na prechádzke rosou. Bolo to neskutočne osviežujúce a doslova pôžitok pre naše úbohé, staré nohy,“ rozplývala sa moja babka a odfúkla si z čela čerstvo nafarbené vlasy. „Meg, čaj ešte nie je hotový?“ opýtala sa takmer jedným dychom, s výčitkou v hlase.

Mama prevrátila oči, no posunula k nej termosku. Aj v tom najväčšom strese vždy ako prvé uvarila čaj.

„A čo sa robí počas takej prechádzky rosou?“ vy-
zvedala som, kým som sa snažila vyloviť jednu vázu z útrobov skrinky.

„Naboso sa terigáš po lúke a pritom dávaš pozor, aby si nestúpil do žihľavy alebo na nejaký bodliak,“ zašomral dedo a usadil sa vedľa babky s čerstvými novinami. „Vstali sme ešte pred brieždením.“

„Starí ľudia už predsa nepotrebujú tak veľa spánku,“ dodala babka.

„A to ste ma nemohli zobudiť?“ uštipačne fľochla mama, no babkou to ani nepohlo.

„Si predsa dost' stará na to, aby si sa o seba vedela postarať. Podaj mi ten časopis, prosím ťa.“

„Si predsa dost' stará na to, aby si si ho vedela zobrať,“ odvrkla mama a v tej istej chvíli zvrieskla.

„Dočerta!“ Okamžite schmatla zo sporáka hrniec, ktorého obsah ešte miešala, až kým s rachotom neprištal v dreze. Kuchyňu zaplnila horká vôňa.

„Moja čokoládka! Celá mi zhorela!“ Po niekoľkých štavnatých nadávkach znova otvorila šuplík a začala sa v ňom prehrabávať. A znova vypustila prúd nadávok. Horší než ten predtým.

„Z čokolád nám tu ostali už iba samé sprostosti. Hrozienkovo-rumová s orieškami, chrumkavý kokos alebo čili-espresso. Kto ich vlastne nakúpil? Nech Boh ochraňuje Polly, keď ju ešte raz prichytím, ako nám vyžiera zásoby čokolády!“ Napriek tomu vytiahla všetky, nadrobila ich na malé kúsky a pritom si celý čas niečo potichu hundrala popod nos (v takte hymny *God save the Queen*, ktorá ešte vytrvalo vrzúkala v pozadí).

V mame to naozaj vrelo. Asi sa viac hnevala na seba než na tetu Polly, pretože dokonca aj ja viem, že čokoláda dokáže veľmi ľahko prihorieť, a preto ju treba nechať roztopiť vo vodnom kúpeli, a nie priamo na platni.

Nuž, čokoládová poleva s príchuťou hrozienok, rumu, orieškov, kokosu, čili a espressa sa aspoň zaručene postará o senzáciu.

Mimochodom, to isté by sa dalo povedať aj o mojej tete Polly, ktorá sa práve zjavila v kuchyni. Mala ešte oblečenú nočnú košeľu s motívom Elsy z *Ladového kráľovstva*, v ktorej vyzerala ako Bellatrix Lestrangeová na detskej narodeninovej oslave, a vlasy jej odstávali od hlavy ako dajaké antény. Moja teta bola tak trochu čudáčka. Podobne ako moji starí rodičia, ktorí s pokojom Angličana sedeli za kuchynským stolom s nohami vlhkými od rosy, čítali si noviny a tvárili sa, akoby sa ich nič netýkalo.

„Fuj, čo tu tak strašne smrdí?“ spýtala sa teta Polly a s pokrčeným nosom sa obrátila k drezu, v ktorom odpočíval hrniec s pripálenou čokoládou.

„Zúbožené zvyšky dobrej čokolády na polevu. Ostali nám na ňu už len samé hlúposti,“ lamentovala mama. „Azda mi vyjde.“

„A prečo ste si na to nevzali horkú čokoládu?“ zaštekotala Polly a zo skrinky si vytiahla šálku na čaj. Tú s nápisom JA NECHRÁPEM. SNÍVA SA MI, ŽE SOM TRAKTOR.

„Lebo. Tam. Už. Žiadna. Nebola.“ Mama začala škriepať zubami. „Lebo. Si. Ju. Všetku. Zožrala.“

Teta Polly prepočula výčitku v maminom hlase. „Preto som včera išla dokúpiť extra zásoby.“ Prešla popri mame a otvorila rohový nástennú skrinku. „Len sa pozri, tu

sú. Okej, tak jedna. Polovica z nej. V najvyššej polici, pri vreckách do vysávača. Hneď vedľa hnojiva na orchidey.“

„Ahá. Takže tam je. Som ja ale hlúpa, že som sa tam nepozrela hneď!“ Než som sa nazdala, obe už živo diskutovali o tom, kto šéfuje v kuchyni a kde sa majú skladovať životne dôležité základné potraviny, akou je čokoláda, ktorá sa u nás konzumuje na dennom poriadku.

Obidve zastavil zvonček pri dverách. Teta Polly využila túto príležitosť, aby sa spakovala späť do hosťovskej izby na poschodí, ktorú obývala, odkedy v jej dome minulý týždeň vypukol požiar. Pravdepodobne to bola naša susedka pani Hufnagelová, ktorá nás dokázala navštíviť aj päťkrát denne, pokojne aj v tých najnevhodnejších chvíľach.

Opäť som si preštudovala mamin zoznam úloh. Teraz bolo treba vyniesť predlžovací kábel s navijakom, potom spolu s mamou vyložiť jeden zo stolov a prestrieť ho. Možno by som najprv mohla skočiť do kúpeľne, pretože som bola ešte stále totálne dokrčená po zobudení, oblečená v storočnom, úplne vyťahanom pyžame so Snoopym, a vlastne som súrne potrebovala ísť na malú, a...

Hej, a vlastne som súrne potrebovala umrieť.

Za mamou sa vo dverách našej kuchyne objavil niekto iný.

Konstantin.

Najlepší chalan na svete.

A zároveň môj priateľ, už celých sedem dní.

„Dobré ráno všetkým,“ pozdravil sa. Pôsobil tak uvoľnene, že sa mi v momente roztriasli kolená. Mal na sebe džínsy, čierne vypasované tričko s veľkovým výstrihom a s tými svojimi jamkami v lícach vyzeral, akoby práve vykročil z obálky nejakého fitness magazínu. Lenže mňa zakaždým najviac oslňovali jeho oči. Svietili na zelenomodro ako leto a pozerali sa na mňa, akoby som bola výnimočná.

Žiaľ, v tej chvíli mi nenapadla žiadna trefná hláška, aby som uhrala túto megatrápnu situáciu, takže som sa len tupo usmievala a dostala zo seba len suché „Čau“. Konstantin mi úsmev opätoval, no vôbec pritom nevyzeral nahlúplo. Bol očarujúci, nádherný a – ach, čo dodať.

„Konstantin prišiel trochu skôr, aby nám pomohol, no nie je to od neho milé?“ Mama na rozdiel odo mňa dokázala vyzerat' sviežo a veselo aj napriek všetkému zhonu.

„A to sa nám teraz nesmierne hodí, pretože sme s Vicky nechtiac zaspali,“ vysvetľovala. „Zíde sa nám každá pomoc.“

Mame sa možno zišla pomoc, ale ja som v tej chvíli čakala na zázrak, vďaka ktorému by som sa prepadla pod zem, pretože som tam ešte vždy stála so strapatými vlasmi, zalepenými očami a neumytými zubami. Pred svojím novým priateľom. Rozpačito som žmolila lem na vyťahanom pyžame a prešľapovala z jednej tigrej laby na druhú.

No zdalo sa, že Konstantinovi to vôbec neprekážalo. Na všetkých sa usmial, sprisahanecky na mňa žmurkol a prehovoril: „Tak teda poďme na to! Čo môžem urobiť?“

Mama sa vôbec neostýchala zapriať Konstantina do všetkých možných aktivít. Svižne spolu rozostavili stoly v záhrade, vyniesli von televízor a potom mu s dôverou prenechala zvyšok technických záležitostí, ako je kabeláž a podobne.

Ja som zatiaľ ostala v kuchyni a nevedela som sa rozhodnúť, či nechať polevu na tortu osamote (pozor, tentoraz už bola v bezpečnom vodnom kúpeli) a ísť sa prezliecť. Lenže všetky čokolády s kadejakými podivnými kúskami sa už stihli roztopiť a mama popri mne opäť zmizla v špajze. Okej, najskôr poleva, potom outfit.

Práve som sa za náhlivého miešania snažila lyžicou a prstami vyloviť všetky hrudky a cudzie predmety, keď sa opäť ozval zvonček. Keďže som bola až po lakte namočená v čokoláde, opäť išla otvoriť mama. Babka s dedom ďalej nerušene čítali noviny.

Keď sa mama ani nie o minútu vrátila do kuchyne, stála za ňou nejaká cudzia postaršia žena s obrovským kufrom. Musela som si ten zjav obzrieť hneď dvakrát, aby som dokázala všetko zachytiť – jeden raz mi totiž nestačil. Cítila som sa doslova ako v kine. Prednedávnom som bola v IMAX kine, kde bolo premietacie plátno také obrovské, že som musela natočiť hlavu najprv úplne dolava a potom úplne doprava, aby som

videla celý obraz. Teraz som sa cítila podobne. Žena stojaca predou mnou mala celkom iste širokouhlý formát. Dokonca bola aj dosť vysoká, takmer ako mama, keď si dá svoje obľúbené desaťcentimetrové ihličky koňakovej farby. Lenže tá ženská bola stopercentne trikrát širšia, aj keď mala na sebe čierne splývavé šaty, ktoré trochu zakrývali jej postavu.

Nanešťastie nezakrývali to, že tá chudera si musela doma zabudnúť krk, pretože trojitá brada jej plynulo prechádzala až na široké ramená, vďaka čomu to vyzeralo ako nariasený golier telovej farby. Na mohutnej hlave mala nakrátko ostrihané vlasy s ofinou, sivé oči orámované výrazným modrým tieňom a spod poschodí brád viselo množstvo zlatých retiazok.

Mala skutočne zlovestný pohľad. Ak bola teta Polly dvojníčkou Bellatrix Lestrangleovej z *Harryho Pottera*, tak táto pani bola druhý profesor Snape. Lenže s obrovským množstvom ženských hormónov a sto kilami navyše. Zato s rovnako odporným pohľadom.

Zdalo sa mi, že mám v hlave vírili podobné myšlienky, pretože jej úsmev pôsobil trochu silene, keď ku mne prehovorila: „Vicky, zlatko, toto je teta Raimunda Grafa. Pani Ruženka. Bude u nás niekoľko dní bývať. V izbe s výhľadom na záhradu.“

Doteraz som ani len netušila, že sme mali niečo ako izbu s výhľadom na záhradu, no možno na ňu mama chcela iba zapôsobiť. Čomu som veľmi dobre rozumela, pretože pani Ruženka mi naozaj naháňala strach.

Napriek tomu som si spomenula na svoju dobrú výchovu. „Vitajte,“ ozvala som sa a priateľsky som kývla hlavou, pretože ruky som mala ešte namočené v čokoláde. „Prepáčte, práve teraz vám nemám ako podať ruku.“

„Dievča, čo to stváraš?“ vyštekla, čo vo mne vyvolalo podobný pocit, ako keď som mala päť rokov a pán Lindemeyer zo supermarketu sa ma spýtal, či som mu neukradla žuvačku. Samozrejme, že neukradla, no z jeho obviňujúceho tónu som sa vtedy od strachu takmer pototo.

Napriek tomu som sa pokúsila uvoľniť napätú atmosféru nevinným vtipom: „Hľadám tam svoje kontaktné šošovky,“ vyhlásila som a zamazaným laktom som ukázala na misku s roztopenou čokoládou.

„Čo prosím?“ Tón jej hlasu a vytiahnuté chumáče nad očami (v tomto prípade sa naozaj nedalo hovoriť o obočí – Bert zo seriálu *The Muppets* by pukol od závesty) prezrádzali, že tá ženská do vienka nedostala ani štipku zmyslu pre humor. Minimálne nie takého ako ja.

„Spadli mi tam šošovičky, teda šošovky, veď viete, kontaktné šošovky, takže... ehm, nechajme to radšej tak,“ habkala som a ruky som držala nad hrncom, aby doň odkvapkávala tmavá tekutina.

„Len mi nehovor, že to, v čom sa babreš, budeme jesť.“

„Samozrejme, že sa to nebude jesť – veď je to len poleva na tortu,“ náhlivo odpovedala mama, no už bezťak úzke pery pani Ruženky boli teraz dokonca ešte užšie ako list papiera.

Zviezla sa na jednu z našich kuchynských stoličiek, ktorá podozrivo zavrzgala.

„Raimund mi povedal, že toto je ubytovanie s plnou penziou. Som hladná!“

Uhm, to som si mohla myslieť.

„Ehm, áno, žiadny problém, ešte to tu dochystáme, pretože k nám onedlho dorazia hostia na malú záhradnú oslavu,“ mama sa takmer zakuckala, „na ktorú, samozrejme, pozývame aj vás. Bude tam aj niečo na prehryznutie...“

„Čo znamená onedlho?“

Mama sa pozrela na kuchynské hodiny. „O hodinu.“ V očiach sa jej zračila panika. Do pár sekúnd začne opäť splietať čosi o anjeloch.

„Ale ja som hladná už teraz a musím sa najesť kvôli liekom, ktoré beriem.“

„A ja som si myslela, že musíte jesť, pretože ste hladná,“ prehodila moja babka z rohovej lavice, za čo si od pani Ruženky vyslúžila jedovatý pohľad.

„Môžem vám rýchlo nachystať praženicu a k tomu čerstvé pečivo,“ ponáhľala sa s odpoveďou mama, pričom vrhla na babku varovný pohľad.

„Na začiatok môže byť,“ zakvákala Ruženka. „Ale s extra porciou slaniny!“

„Slanina. Uhm, jasné. Hneď to bude,“ vyjachtala mama a takmer prešprintovala k panvici, aby pani Ruženke čo najrýchlejšie naservírovala tanier plný cholesterolu.

„Televízor už je zapnutý. Čo ďalej?“ Konstantin sa vrátil späť do kuchyne a sotva na ňom bolo vidno, ako zmeľ, keď zbadal pani Ruženku, ktorá sedela za kuchynským stolom a vyzerala ako kysnúce cesto na buchty.

„No, konečne niekto, kto na sebe nemá pyžamo. Mladý muž, pri dverách ostal môj kufor, zanes mi ho do izby. Ani ho neskúšaj otvárať, aj tak je zamknutý.“

Naozaj tá stará babizňa podozrievala Konstantina, že by sa chcel prehrabávať v jej batožine? To je ale drzosť!

Mama si musela pomyslieť to isté, pretože jej pohľad bol viditeľne odmeranejší, hoci sa aj naďalej správala priateľsky.

„Konstantin, ty ostañ tu, a radšej sa s Vicky postarajte o záhradnú výzdobu. Ja vám zatiaľ pomôžem s kufrom,“ otočila sa k pani Ruženke.

„Dobre teda,“ odvetila zhovievavo. „Zvyšné veci dorazia poobede.“

Zvyšné veci? Keby sme s mamou cestovali, taký obrovský kufor by stačil na dva týždne. Pre obe.

Ale to je fuk. Keď mi mama dala šancu odtiaľ zdrhnúť, logicky som ju využila. Vytiahla som ruky z čokolády, vydrhla si ich mydlom a s Konstantinom sme utiekli do záhrady.

„Teda, vo vašom *B & B* máte fakt zaujímavých hostí,“ poznamenal, len čo sme vyšli na zastrešenú terasu, ktorá sa rozprestierala popri celej zadnej stene nášho domu.

„Tak tá nie je naozajstný hosť, ide totiž o láskavosť, ktorú mama dlží jednému známemu. Poznáš Raimunda

Grafa, toho zlatníka? Pred pár týždňami mame zachránil kožu výmenou za to, že jeho teta bude u nás môcť bývať niekoľko dní zadarmo.“

„Fíha, tak to muselo ísť o poriadnu láskavosť.“

„No zrejme nie až takú, akú teraz budeme robiť my jemu,“ zašomrala som. Prešla som k šope, kde bol odložený rebrík. „Najskôr ozdobíme ovocné stromy, dobre?“

Konstantin ma jemne odstrčil nabok. „Nechaj to na mňa, ten rebrík je pre teba príliš ťažký. A s tigriami labami by si sa aj tak nemala štverať po rebríku,“ prehodil s úsmevom. Dokelu, moje papuče! Fakt mi úplne vyfúčalo, ako som v tej chvíli vyzerala. Náhlivo som si ich vy-zula a obnažené chodidlá sa mi zaborili do mokrej trávy. Možno mi prechádzka rosou pomôže vyčistiť si hlavu.

Hoci o rannej rose už nemohla byť reč. Bolo už niečo po deviatej, slnko stihlo prevandrovať takmer do polovice nášho trávniku a už v polke júna nechalo zažiť ruže a hortenzie sýtymi farbami – bielou, červenou a modrou, čiže farbami britskej vlajky. O chvíľu sme k nim s Konstantinom doladili buky, vavrínovce aj ovocné stromy, pretože všetko, čo nám prišlo do cesty, sme obvešali malými trojuholníkovými vlajočkami s britským motívom alebo s krížom svätého Juraja. Každý, kto príde na túto oslavu, sa bez debaty bude cítiť *very British*.

Konstantin si založil ruky vbok. „No, všetko je pripravené. Stále nemôžem uveriť tomu, že jej organizujete narodeninovú oslavu.“